

MURTAGH

Christopher Paolini bij Boekerij:

Eragon
Oudste
Brisingr
Erfenis
Murtagh

Christopher Paolini

MURTAGH



Boek 5 - Het erfgoed



Zoals altijd is dit boek voor mijn familie.
En ook voor allen die van buiten naar binnen kijken.

ISBN 978-90-492-0211-8
ISBN 978-94-023-2230-9 (e-book)
ISBN 978-90-528-6668-0 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Murtagh*
Oorspronkelijke uitgever: Alfred A. Knopf
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: DPS design & prepress services, Amsterdam
Omslagbeeld: © John Jude Palencar
Kaart en binnenwerkillustraties: © Christopher Paolini
Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2023 Christopher Paolini
This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Random House Inc.
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In den beginne

Aanschouw het land Alagaësia, uitgestrekt en weelderig groen, vol mysteriën. Een land met bergen zo hoog als de sterren, met wouden zo onpeilbaar als een oceaan, verschroeide, dorre woestijnen, en meer. Je zult door het hele land een verscheidenheid aan volken en wezens tegenkomen, van moedige mensen tot langlevende elfen, in de diepte levende dwergen en aan oorlog verslingerde Urgals. En bovenal draken, glanzend en glinsterend en angstaanjagend in hun oeroude glorie.

In de afgelopen eeuw regeerde koning Galbatorix als tiran over een groot deel van de door mensen bewoonde gebieden en was bovendien een verschrikking voor de andere rassen. Door zijn toedoen werden de draken gebroken en werd hun aantal verminderd tot slechts enkelen.

De dappere volkeren die zich tegen Galbatorix hebben verzet, zijn naar het achterland gevlucht, waar ze zichzelf de Varden hebben genoemd. Daar verbleven zij, met weinig hoop op overwinning, tot de draak Saphira uit het ei kwam voor het mens Eragon.

Samen – en onder de wijze leiding van Vrouwe Nasuada – trokken zij op tegen het Rijk van Galbatorix. Maar nu is de koning geveld, de oorlog om hem omver te werpen is ten einde en het land is klaar voor wederopbouw.

Het is tijd voor hoop en verandering. Toch roeren zich schaduwen in deze vreedstijd, en er wordt gefluisterd dat vreemde gebeurtenissen plaatsvinden aan de grenzen van Alagaësia. Eén man gaat op zoek naar de waarheid hiervan ...

*Standhouden te midden van een storm,
of klieven of vastklampen of in tweeën splijten?
Een lastige vraag, zelfs voor de grootste geest.
Een groepje espen wordt net zo groot en sterk als
één eenzame eik.
De eer stelt eisen, de plicht dwingt,
en liefde overreedt, maar het zelf volhardt.*



BARI VAN FUNDOR

STORMCLOUD ISLAND



CEUNON

Hoofdstuk I

Mallevloed

G*a je alleen?*

Murtagh schonk Thoorn een vragende blik. De rode draak zat ineengedoken naast hem boven op de rotsachtige heuvel waar ze geland waren. In de vervagende schemering was de glinstering van de schubben van de draak getemperd, als kooltjes in een uitdovend vuur, wachtend op een windvlaag die het weer aanwakkert.

‘Hoezo? Wilde je met me meegaan?’

Een wolfachtige grijns spleet de kaken van Thoorn en liet de rijen scherpe, witte tanden zien, allemaal zo lang als een dolk. *Waarom niet? Ze zijn al bang voor ons. Laat ze maar schreeuwen van angst en wegkruijen als ze ons zien.*

De gedachten van de draak galmden als een klok in Murtaghs brein. Hij schudde zijn hoofd en maakte zijn zwaard Zar’roc los van zijn middel. ‘Dat zou je leuk vinden, niet?’

Thoorns kaken sperden zich nog verder open, en zijn rollende tong gleed langs zijn lippen. *Misschien.*

Murtagh zag in zijn verbeelding Thoorn al in een smalle straat rondbanjeren, met zijn gepantserde schouders langs de gebouwen schurend, en stutbalken, luiken en sponningen brekend terwijl de bevolking voor hem wegvluchtte. Murtagh wist hoe dat zou eindigen, namelijk met vuur en bloed en een platgeslagen woestenij van vernietiging.

‘Ik denk dat je beter hier kunt wachten.’

Thoorn schudde zijn fluwelen vleugels en schraapte zijn keel. Zijn manier van lachen.

Misschien moet je dan met magie de kleur van mijn schubben veranderen, zodat we net kunnen doen of we Eragon en Saphira zijn. Dat lijkt me geweldig.

Murtagh snoof. Hij legde Zar’roc op het droge gras. Hij had zich erover verbaasd dat Thoorn zo’n sterk gevoel voor humor had. Toen zij elkaar leerden kennen was dat niet meteen duidelijk geweest, deels door de jonge leeftijd van Thoorn en deels door... de omstandigheden van toen.

Een moment lang versomberde de stemming van Murtagh.

Nee? Nou, mocht je van gedachten veranderen –

‘Dan ben jij de eerste die dat hoort.’

Mmm. Met de punt van zijn snuit duwde Thoorn tegen het zwaard. Ik zou willen dat je je slagand, je klauw, je scherpe aanhangsel met je meenam.

Murtagh wist dat Thoorn zenuwachtig was. Dat was hij altijd als Murtagh bij hem vandaan ging, zelfs al was het maar even. ‘Maak je geen zorgen. Ik red me wel.’

Een wolkje bleke rook steeg op uit de opengesperde neusgaten van de draak. *Ik vertrouw die scherp gebekte gluiperd niet.*

‘Ik vertrouw niemand. Behalve jou.’

En haar.

Murtagh pauzeerde even toen hij naar een van de zadeltassen liep die aan de flanken van Thoorn hingen. Een beeld van de amandelvormige ogen van Nasuada flitste voor hem, haar jukbeenderen, haar tanden, delen van haar die geen geheel wilden vormen. Een herinnering aan haar geur, die gepaard ging met verlangen en verdriet, pijn om een afwezigheid van wat geweest had kunnen zijn en nu verloren was.

‘Ja.’ Zelfs als hij dat had gewild, kon hij niet liegen tegen Thoorn. Daarvoor waren ze te sterk met elkaar verweven.

Gelukkig was de draak zo vriendelijk om een veiliger onderwerp aan te snijden. *Denk jij dat Sarros iets interessants op het spoor is gekomen?*

‘Het zou beter zijn van niet.’ Murtagh pakte een bol bruin touw uit de zadeltas.

En als dat wel zo is? Vliegen we dan naar de storm toe ofervandaan?

Een dun glimlachje verscheen op Murtaghs lippen. ‘Dat hangt van de heftigheid van de storm af.’

Hoe heftig die is weten we van tevoren niet, de wind kan liegen.

Hij mat een stuk touw af. ‘Dan gaan we door totdat we het wel weten.’

Hm. Zolang we maar van koers kunnen wijzigen als dat nodig is.

‘Daar hopen we dan maar op.’

Het nabije oog van Thoorn – een diep verzonken robijn die glom met een fel innerlijk licht – bleef gefixeerd op Murtagh, die het touw afsneed en daarmee de pareerstang van Zar’roc vastbond aan zwaardriem en schede, zodat het karmijnrode zwaard niet los kon komen. Vervolgens borg hij Zar’roc veilig op in de zadeltas en keerde zich tot Thoorn.

‘Ik ben voor de dageraad weer terug.’

De draak knipperde met zijn ogen en dook ineen op zijn hurken, alsof hij zich voorbereidde op een aanval. Hij kneedde de grond met zijn gekromde klauwen zoals een kat een deken klauwt, en klein gesteente barstte en knarste met explosieve kracht tussen zijn tenen. Een laag gebrom, haast een gejack, ontsnapte aan zijn borst.

Murtagh legde zijn hand op het gekartelde voorhoofd van Thoorn

en probeerde een gevoel van rust en vertrouwen op hem over te brengen. Donkere akkoorden van bezorgdheid weerklonken in de diepte van Thoorns gedachten.

‘Ik red me wel.’

Als je me nodig hebt –

‘Dan ben je daar. Ik weet het.’

Thoorn boog zijn nek en hield op met kneden. In Thoorns gedachten voelde Murtagh een weliswaar broos maar vastbesloten voornemen.

Zij begrepen elkaar.

‘Wees voorzichtig. Kijk uit dat niemand je onverhoeds besluit.’

Vanuit het midden van Thoorns borst klonk opnieuw een tot in het bot doordringend trillend gebrom.

Murtagh trok de kap van zijn mantel over zijn hoofd en liep de heuvel af, zijn weg zoekend tussen losse, uitstekende stenen en bosjes stekelig kreupelhout.

Eenmaal keek hij achterom, en zag dat Thoorn nog steeds ineengedoken op de top van de heuvel zat en hem nakeek met samengeknepen ogen.

Een man met een draak was nooit echt alleen.

Dat bedacht Murtach, toen hij met soepele, lange schreden westwaarts liep. Hoeveel mijlen hij en Thoorn ook van elkaar verwijderd waren, een stukje van hen zou altijd verbonden blijven, ook al weerhield de afstand hen ervan elkaars gedachten te horen of elkaars emoties te voelen. Magie van de oudste soort verbond hen, en die zouden ze nooit kwijtraken, tot een van hen stierf.

Maar magie was niet het enige wat hen verbond. De ervaringen die hij en Thoorn samen hadden opgedaan – de ontberingen, de mentale aanvallen, de martelingen – waren zo intens geweest, zo uniek van aard. Murtagh geloofde niet dat iemand anders echt zou kunnen begrijpen wat zij hadden doorgemaakt.

Deze wetenschap bood hem een zekere geruststelling. Waar hij ook heen ging en wat hij ook deed, Thoorn zou er altijd voor hem zijn. Sterker nog, Thoorn zou hem begrijpen. Incidenteel veroordelen, misschien, maar dan nog met empathie en mededogen. En hetzelfde gold andersom.

Deze wetenschap gaf hem ook een gevoel van beperking. Ze konden elkaar nooit ontvluchten. Niet echt. Maar Murtagh vond het niet erg. Hij had er schoon genoeg van om alleen te zijn.

Het land liep schuin af onder hem tot het, na diverse mijlen, de Baai

van Fundor bereikte. Daar, aan de oever van het water, lag de stad Ceunon: een verzameling ruig bemuurde gebouwen die in donkere schaduwen waren gehuld, op een enkele lamp of kaars na, als lichtende edelstenen in de nabij sluipende nacht. Rijen vissersboten met opgerolde zeilen dobberden langs de stenen kades, en lagen naast drie zeewaardige vaartuigen met lange masten en brede scheepsrompen. Schepen die erop gebouwd waren om rond de noordelijke punt van het schiereiland te kunnen varen, die de baai scheidde van de open oceaan.

Aan de overkant van de baai bevonden zich de bergen van het Schild, getande bergkammen achter een verhullende mistbank. Het zoute water ertussenin oogde diep, koud en onvriendelijk.

Zowel boven de baai als boven het land bevonden zich grijze, laaghangende wolken, en een gedempte stilte verzachtte het geluid van Murtaghs voetstappen.

Iets kouds raakte zijn hand. Hij keek op.

Dikke sneeuwvlokken dwarrelden naar beneden: de eerste sneeuw van het jaar. Hij opende zijn mond en ving een sneeuwvlok op zijn tong, waar die smolt als een prettige, maar vluchtige en betekenisloze herinnering.

Zelfs zo ver naar het noorden was het uitzonderlijk vroeg voor sneeuw. Twee dagen eerder was de Mallevloed opgekomen, de aanzet tot de eerste trek van de bergenhed, zilverkleurige, hard geschubde vissen die de baai elke herfst overspoelden. De scholen vissen waren zo groot en compact dat je er bijna op kon lopen. Murtagh had gehoord dat de vissen zich gedurende hun hoogtepunt op de dekken van de boten wierpen, waanzinnig geworden door de alomvattende drang om zich voort te planten.

Ergens viel hier iets van te leren, voelde hij.

Gewoonlijk kwam de sneeuw pas zo'n maand of twee na de Mallevloed. Dat dit nu zo vroeg gebeurde, betekende dat er een bittere, harde winter op komst was.

Toch genoot Murtagh van het zachte neerdalen van de vlokken en hij was dankbaar voor de koelte in de lucht. Het was de perfecte temperatuur om te wandelen, te rennen of te vechten.

Er waren weinig dingen zo erg als vechten voor je leven in een bloedhitte die je deed flauwvallen.

Zijn hartslag versnelde. Hij wierp zijn kap naar achteren en begon vlugger te lopen, aangespoord door de drang om zich sneller te bewegen.

Hij hield er flink de pas in terwijl hij de vlakten rond Ceunon oprende, langs krekens en bossen, over stenen muurtjes en door velden met gerst en rogge, rijp om te worden geoogst. Niemand merkte zijn voorbijgaan op, behalve een hond bij de poort van een boerderij die hem terloops toeflaffe.

Jij ook gegroet, dacht Murtagh.

Zijn verbinding met Thoorn werd zwakker naarmate hij rende, maar verdween nooit helemaal. De mijlen waren niet genoeg om hun band te verbreken, en dat was een hele troost voor Murtagh. Als ze van elkaar gescheiden waren voelde hij zich net zo nerveus als Thoorn, hoewel hij probeerde dit gevoel te verbergen zodat hij de draak niet verder zou veront-rusten.

Murtagh was liever dichter bij Ceunon geland. Als hij behoefte had aan hulp, dan telde elke tel. Maar het risico dat iemand Thoorn zou zien was te groot. Het beste was om afstand te houden en een mogelijke confrontatie met de plaatselijke krijgsmacht uit de weg te gaan. Anders zouden ze geen andere keuze hebben dan zich terug te trekken, tenzij ze onschuldig bloed wilden vergieten.

Murtagh liet zijn nek heen en weer rollen. Het voelde goed om op de been te zijn – de longen vol met schone, frisse lucht, en een snelle, regelma-tige hartslag – na het grootste deel van de dag op een drakenrug te hebben gereden. Zijn knieën en heupen deden een beetje zeer. Hij had niet van die kromme benen zoals veel cavaleristen in het leger van Galbatorix, maar als hij meer op Thoorn ging rijden, kon dat maar zo gebeuren. Was dat een onvermijdelijk gevolg van het Drakenrijder zijn?

Hij vertrok zijn mond in een scheef glimlachje. De gedachte aan wereld-beroemde Rijders – en dan met name elfen – die rondwandelden met de kromme benen van een veteraan-lansier die twintig jaar in het zadel had gezeten, was hilarisch. Maar hij achtte het niet waarschijnlijk. De Rijders hadden hoogstwaarschijnlijk een manier gevonden om dit te verhinderen als ze in het zadel zaten.

Hoe dan ook, zodra een draak groot genoeg was, werd het onmogelijk om erop te zitten zoals op een paard. Shruikán, de gigantische zwarte draak van Galbatorix, was zo geweest. In plaats van een zadel had de koning een luxe draagstoel op de bult van Shruikán enorme schouders laten installeren.

Murtagh huiverde en stond stil bij een door de bliksem getroffen boom. Een plotselinge rilling liep over zijn armen en benen.

Hij haalde een keer diep adem, en nog eens. Galbatorix was dood. Shruikán was dood. Geen van beiden had nog enige invloed op hem of op welke levende persoon dan ook.

‘We zijn vrij,’ fluisterde hij.

Van Thoorn kwam een gevoel van geruststellende warmte, als een verre omarming.

Hij zette zijn kap weer op en ging gestaag verder.

Toen Murtagh aankwam op de kustweg ten zuiden van Ceunon, stopte hij bij een nabijgelegen heg en keek er voorzichtig overheen. Tot zijn opluchting was de weg verlaten.

Hij wrong zich door de heg en haastte zich naar het noorden, naar de uitgestrekte, vervallen massa van de stad. Het vage licht dat door het wolkendek heen drong was bijna verdwenen en hij wilde in Ceunon zijn voordat het helemaal donker was.

Diepe karrensporen liepen over de veel betreden weg en om de haverklap moest hij uitwijken voor koeienvlaaien. De sneeuw vormde zich op de grond tot een zachte, dunne laag die hem deed denken aan de kanten versiersels die de dames aan het hof bij feestelijke gelegenheden droegen.

Toen hij bij de buitenste muur van Ceunon kwam, ging hij langzamer lopen. De vestingmuur was niet zo hoog als die van Teirm of Dras-Leona, maar wel stevig en goed gebouwd. De blokken van geruwde zwarte steen waren naadloos op elkaar gemetseld en de muur had onderaan een verbrede draagconstructie, iets wat hij met tevredenheid vaststelde.

Niet dat dit veel uitmaakte als je een draak of een Ridder tegenover je had.

Aan weerszijden van de zuidelijke poort van Ceunon leunde een wachter op zijn piek. Murtagh keek even naar de kantelen en de werpgaten op de muur. Er stonden geen boogschutters op de weergang. *Slordig.*

De wachters gingen rechttop staan toen hij dichterbij kwam, en Murtagh sloeg zijn mantel open om te laten zien dat hij niet bewapend was.

De wachters kruisten met hoorbaar gerinkel hun pieken. ‘Wie gaat daar?’ vroeg de man links. Hij had een gezicht als een koolraap, met een dikke neus die bezaaid was met een web van gesprongen adertjes, en een gele kneuzing onder zijn rechteroog.

‘Gewoon een Malleloed-reiziger,’ zei Murtagh op nonchalante toon. ‘Ik kom gerookte bergenheid kopen voor mijn meester.’

De man rechts, die eruitzag als een neef van dikke-neus, nam hem wantrouwend van top tot teen op. ‘Ja, ja, dat zal wel. Waar kom je vandaan, reiziger? En wat is jouw naam?’

‘Tornac, zoon van Tereth, en ik kom van Ilirea.’

Bij het horen van de naam van de hoofdstad gingen de wachters wat meer rechttop staan. Zij wisselden een blik met elkaar, waarop dikke-neus rochelde en een klodder slijm op de grond spuwde die de sneeuw deed smelten. ‘Tjonge, da’s een lange weg om te lopen zonder knapzak of paard, en dat alleen maar voor een zootje vis.’

‘Dat klopt,’ beaamde Murtagh, ‘maar mijn paard brak gisteravond zijn been. Stapte in een dassenhol, het arme beest.’

‘En toen heb je je zadel en bepakking er maar op laten zitten?’ vroeg de man rechts.

Murtagh haalde zijn schouders op. ‘Mijn meester betaalt niet slecht, maar niet genoeg om een zadel én tassen door half Alagaësia mee te zeulen, als je begrijpt wat ik bedoel.’

De wachters grijnsden en dikke-neus zei: ‘Juist ja, we begrijpen je. Kun je een overnachting betalen? Heb je geld bij je?’

‘Geld zat.’

Dikke-neus knikte. ‘Juistem. We willen niet dat vreemdelingen op straat gaan pitten. Als we dat merken, kun je meteen je biezen pakken. En als je herrie gaat schoppen, dan schoppen we je d’r uit. Vanaf middernacht tot de vierde wacht zijn de poorten dicht, en ze gaan voor geen mens open behalve voor koningin Nasuada zelf.’

‘Dat lijkt me redelijk,’ zei Murtagh.

Dikke-neus gromde, en de wachters schoven hun pieken opzij. Murtagh gaf ze een eerbiedig knikje en liep tussen hen door de stad in.

Murtagh krabde aan zijn kin toen hij dieper Ceunon in liep.

Hij had aan het begin van het jaar zijn baard laten staan, om zijn identiteit te verhullen. Het scheen te werken want tot dusverre had niemand hem aangeklampt. De baard kriebelde echter en hij wilde hem niet verder laten uitgroeien tot een zachte, buigzame baard. Hij zag er niet graag slordig uit.

Het bijhouden van zijn baard met een dolk bleek onpraktisch te zijn en hij had weinig zin om magie toe te passen, aangezien het modelleren van een baard met enkel een woord en een ingebeeld resultaat, een onzeker vooruitzicht bood. Bovendien was hij er niet zeker van dat een toverspreuk alleen zijn haar en niet ook zijn huid zou verwijderen, en er lag een ambachtelijke bevrediging in om het zelf met de hand te doen.

Hij had een ijzeren schaarje gekocht van een marskramer vlak bij Narda. Dat werkte prima zolang hij het scherp, goed geolied en vrij van roest hield. Zelfs dan vond hij het bijhouden van de baard net zo veel gedoe als glad-scheren.

Misschien zou hij de baard verwijderen zodra hij Ceunon verlaten had.

De hoofdstraat was een modderige baan die twee keer zo breed was als de zuidelijke weg. De gebouwen waren vakwerkhuisen, woningen gemaakt van een skelet van houten balken met daartussen overnaadse gevelplaten.

De balken zelf waren zwart gekleurd met pijnhoutteer om ze te beschermen tegen het zout van de baai. Vaak waren ze versierd met houtsnijwerk van zeeslangen, vogels en Svartlingen. Op alle steile pannendaken stonden ijzeren windvanen, en de meeste daken hadden een uitgesneden drakenkop als versiering op de nok.

Murtagh dwong zichzelf om te stoppen met krabben.

Hij kende de gehele geschiedenis van de stad op zijn duimpje, vanaf het ontstaan ervan tot de dag van vandaag. Hij wist dat de stijl van het houtsnijwerk kysk genoemd werd en meer dan een eeuw geleden was uitgevonden door een anonieme ambachtsman. Verder wist hij dat het zwarte gesteente van de buitenmuren werd gedolven in een steengroeve die bijna vijftig mijlen naar het noordoosten lag. Hij wist ook dat de bevolking van Ceunon een heilig, angstig ontzag had voor het elfenwoud Du Weldenvarden en er alles aan deed om te voorkomen dat de donkere naaldbomen daarvan te dicht bij hun akkers kwamen. Hij wist dit alles en nog veel meer.

Maar met welk doel? Hij had de best mogelijke opvoeding in het hele land genoten, en toch bestond zijn leven nu uit rondzwervingen waarbij een scherp gehoor en snel handelen zinvoller waren dan welke kennis dan ook. Bovendien: weten wat iets wás en weten wat je moest dóén waren twee heel verschillende dingen. Dat had hij wel gezien bij Galbatorix. De koning wist meer dan wie dan ook, meer dan de oudste elfen of draken zelfs, maar uiteindelijk had zijn kennis hem geen wijsheid verschaft.

Er waren maar weinig mensen op straat. Het was al laat, en vanwege de feestelijkheden rond de Mallevloed zaten de meeste inwoners binnen om weer een geslaagde bergenhed-oogst te vieren.

Een drietal arbeiders liep wankelend langs, stinkend naar goedkoop bier en visafval. Murtagh bleef rechtdoor lopen en zij gingen voor hem opzij. Zodra ze de hoek om waren, was de hoofdstraat weer stil. Hij zag verder niemand meer totdat hij het marktplein van de stad overstak en daar een stel welgestelde kooplieden uit een warenhuis zag stappen die druk met elkaar aan het bekvechten waren. Een korte, bebaarde figuur liep achter hen aan het plein op en brulde het luidst van allemaal.

Een dwerg. Murtagh wendde zijn hoofd af. Sinds de dood van Galbatorix en de val van het Rijk meer dan een jaar geleden, werden er steeds meer dwergenesignaleerd in de door mensen bewoonde gebieden. De meesten waren handelaren in steen, metalen en wapens, maar hij had ook dwergen gezien die als gewapende bewakers dienstdeden. Ze waren dan wel kort van gestalte, maar hun strijdvvaardigheid moest niet worden onderschat. Murtagh kon niet anders dan zich afvragen hoeveel van hen de ogen en de

oren waren van hun koning Oriek, die heerste vanaf zijn granieten troon in de stadsberg van Tronjheim.

De dwerg, die van achteren verlicht werd, leek zijn kant op te kijken en Murtagh nam een wankele, onzekere tred aan: nog een Mallevloed-dronkaard op weg naar huis.

De truc werkte en de dwerg richtte zijn aandacht weer op de kibbelende kooplieden.

Murtagh liep haastig verder. De verspreiding van de dwergen had het reizen voor hem en Thoorn nog moeilijker gemaakt. Murtagh had niets tegen dwergen als ras of beschaving. Hij was zelfs nogal gesteld op Oriek, en de dwergenprestaties qua architectuur waren ronduit verbluffend. Maar zij koesterden een diepgewortelde, niet-aflatende haat tegen hem voor het doden van koning Hrothgar, de voorganger van Oriek, die ook nog diens oom was. En dwergen stonden bekend om de hardnekkigheid van hun grieven.

Zou hij ooit iets kunnen goedmaken bij Oriek, zijn clan en de dwergen in het algemeen? Als dat al mogelijk was, dan nog wist Murtagh niet hoe.

Ongelukkigerwijs was zijn probleem met de dwergen niet uniek. Ook de elfen koesterden een soortgelijke vijandigheid ten opzichte van hem en Thoorn vanwege de rol die ze beiden hadden gespeeld bij de dood van Oromis en Glaedr, de laatste overlevende Rijder en draak van voordat Galbatorix aan de macht gekomen was.

Murtagh kon ze dat nauwelijks kwalijk nemen.

De gemiddelde mens was ook niet bepaald dol op hen, omdat algemeen werd gedacht dat zij gedurende de oorlog de Varden hadden verraden aan Galbatorix. Verraders aan beide zijden van een conflict verdienden alleen maar minachting, en terecht. Murtagh zelf had geen enkele sympathie voor gluisperige Meinedigen zoals zijn vader, maar het feit dat hijzelf hiervan valselijk werd beschuldigd, maakte het niet gemakkelijk.

Geen veilige haven voor ons, dacht Murtagh. Een harde, humorloze grijns vormde zich op zijn lippen. Zo was het zijn hele leven geweest. Waarom zou dat nu anders zijn?

De stank van vis, zeewier en zout werd sterker toen hij langs de kaden liep en de rijen droogrekken aan weerszijden van de straat passeerde.

Hij keek omhoog. Middernacht was nog drie of vier uur weg, genoeg tijd om zijn zaken af te handelen en Ceunon weer te verlaten. Na zo lang in de wildernis en in de open lucht te hebben doorgebracht, ervoer hij de nabijheid van gebouwen als onaangenaam benauwend. In dat opzicht begon hij steeds meer op Thoorn te lijken.

Voor hem uit hoorde hij muziek en stemmen en zag hij de herberg die

zijn bestemming was: het Warme Welkom. Het lage gebouw met de donkere spanten had kristallen ramen in de voorgevel – een zeldzame luxe in dit deel van de wereld – waaruit bundels geel licht stroomden over de met stenen geplaveide straat. Het was een welkome uitnodiging om naar binnen te gaan, te rusten en zich te ontspannen.

Sarros had deze plaats uitgekozen als locatie voor hun aanstaande bespreking, en daarom alleen al was Murtagh op zijn hoede. Toch leek het Warme Welkom onschuldig genoeg, gewoon weer een haveloos etablissement dat het hoofd boven water probeerde te houden, zoals zo vele andere. Afgezien van de kristallen ramen had deze herberg in elke kustplaats of in elk dorp van het land kunnen staan, maar Murtagh had allang geleerd dat schijn vaak bedriegt.

Hij vermande zich alvast tegen het lawaai en duwde de deur open.

Hoofdstuk II

Het Warme Welkom

De herberg zag er warm en gezellig uit en was netjes en goed onderhouden. De vloer was bedekt met vers gesneden biezen, de tafels waren schoon en de vaten, flessen en kroezen achter de geboende toog stonden in keurige rijen. Achterin verwarmde een knapperend vuur in een zwartstenen, roetvrije open haard de gelagkamer. Bij het vuur zat een man met een sikje en extravagante, dubbele pofmouwen te tokkelen op een luit.

Wat hij precies zong, was moeilijk te horen door het rumoer van de conversaties in de volgepakte kamer. De Malleloed was voorbij en het volk van Ceunon vierde dat uitbundig.

De herbergier was een gedrongen, kale man met een besmeurd schort en een bezweet voorhoofd, die druk in de weer was om alle tafels te voorzien van drank en schotels gerookte haring. Geen gerookte bergenhed, merkte Murtagh op.

Daar hebben ze voor een jaar genoeg van gegeten, dacht hij.

Hij schudde een restje sneeuw van zijn mantel en liep naar de enige vrije tafel bij het vuur. Toen hij eenmaal zat, haastte de herbergier zich naar hem toe en zei: 'Sigling Orefsson, tot uw dienst, meester...?'

'Tornac, zoon van Tereth.'

Sigling veegde zijn handen af aan zijn schort. 'Aangenaam. En wat kan ik voor u betekenen?'

'Ets warms uit uw keuken graag. Mijn maag kan wel wat gebruiken.' Murtagh wilde deze kans op een warme maaltijd niet voorbij laten gaan, zeker niet wanneer hijzelf een keer niet hoefde te koken.

'En wat wilt u drinken?'

'Een kroes bier graag. Niet te sterk, alstublieft.' Murtagh drukte drie koperen munten in de hand van de herbergier.

Sigling liep al naar de achterkamer. 'Komt er meteen aan, meester Tornac.'

Meester Tornac. Wanneer iemand die naam tegen hem terugzei, stond Murtagh er altijd even bij stil. Hij hoopte dat zijn oude scherminstructeur het niet erg gevonden had dat hij diens naam gebruikte, gezien de huidige beoedelde reputatie van Murtagh. Hij wilde er alleen maar de herinnering aan Tornac mee eren, net als toen hij die naam aan zijn hengst had gegeven

nadat Tornac de dood vond gedurende hun ontsnapping uit Urû'baen ...

Een gevoel van ergernis deed Murtagh fronsen. Hij was er nooit achter gekomen wat er met het paard was gebeurd toen Galbatorix hem in Tronjheim in de val had laten lokken en had laten ontvoeren.

Hij keek de kamer rond. De kadewerkers, vissers en andere inwoners van Ceunon vormden een luidruchtig stelletje. Vaders die wekenlang met hun schepen op zee waren geweest, waren nu weer terug om de Mallevloed-vangsten te vieren. Ze leken vriendelijk genoeg, maar toch prentte Murtagh zich de kortste weg naar de voor- en achterdeur in. Je wist immers maar nooit.

Sarros was nergens te bekennen, maar dat baarde Murtagh niet veel zorgen. De handelaar had de dag van hun ontmoeting bepaald, en Murtagh wist dat Sarros eerder zijn eigen hand zou afhakken dan een kans mis te lopen om geld aan Murtagh te verdienen.

Twee arbeiders, kennelijk metselaars, gezien hun leren schorten en dikke met specie besmeurde armen, pakten de stoelen beet aan de andere kant van Murtaghs tafel. Ze wilden gaan zitten, maar Murtagh zei: 'Het spijt me, maar ik wacht op een vriend.' Hij schonk hun naar hij hoopte een vriendelijke, verontschuldigende glimlach.

Een van de metselaars keek alsof hij bezwaar wilde maken, maar de ander leek iets in Murtaghs gezicht te zien wat hem minder aanstond. Hij trok aan de arm van zijn vriend. 'Kom op, Herk. Laten we een biertje nemen aan de toog.'

'O, goed dan. Hé, hou je handen thuis.' Maar zijn vriend bleef aan zijn arm rukken tot hij meeliiep naar de toog.

Murtagh ontspande zich lichtjes. Hij had echt geen trek in een betekenisloze knokpartij.

Toen ving hij vanuit het algehele geroezemoes in de gelagkamer een naam op: '... Eragon...'

Murtagh verstijfde en draaide zich om op zijn stoel, op zoek naar de bron van dat woord. Daar. De troubadour met de sik, die op zijn luit speelde. In aanvang waren de woorden van zijn lied slecht te verstaan, maar Murtagh concentreerde zich op de lippen van de man en kon er beetje bij beetje wijs uit worden.

De troubadour zong:

'... en ging naar vrees'lijk Urû'baen.

O, vreugde. O, vreugde. De onverschrokken Drakenrijder

Vloog uit om voor een vrij land te strijden

De machtige Eragon, in een bloedig duel

Met de koning, een gevecht gelijk de hel

Met verblindend licht en vlamvend zwaard in de hand

Versloeg hij die eeuwige kwelgeest, die wrede tiran
Galbatorix, de vloek van elke Ridder en draak.'

Murtaghs lip krulde en hij kreeg de neiging om een laars naar de man te gooien. Niet alleen waren de versregels slecht en werden ze vals gezongen – geen enkele bard zou zo vals hebben durven zingen aan het hof uit vrees een pak slaag te krijgen – maar ze klópten niet.

'Als ik er niet was geweest, had hij verloren,' mompelde Murtagh terwijl hij aan Eragon dacht. Toch wist geen mens dat en was ook niemand daarin geïnteresseerd geweest, behalve degenen die bij het einde aanwezig waren geweest in de troonzaal van Galbatorix. Hij en Thoorn hadden de hoofdstad verlaten na de dood van de koning. Ze verwijderden zichzelf liever uit de beschaving dan dat ze te kampen zouden hebben met de vijandelijkheid van een dom publiek.

Het was de juiste keuze geweest, dat geloofde Murtagh nog steeds. Maar het hield in dat ze de gelegenheid waren verloren om zichzelf te verdedigen bij openbare hoorzittingen. En mochten Eragon, Nasuada de elfenkoningin, of Arya, ooit hemzelf en Thoorn hebben verdedigd en hebben uitgelegd welke rol hij en Thoorn bij het doden van Galbatorix en Shruikan hadden gespeeld, dan was Murtagh dat nog niet ter ore gekomen. Dat zat hem danig dwars. Misschien had de waarheid meer tijd nodig om zich onder de mensen te verspreiden. Of misschien vonden Eragon, Nasuada en Arya het wel best dat de wereld zo slecht over hem dacht, dat ze hem als een handige zondebok konden gebruiken, een monster in de duisternis dat de angst van de mensen kon samenbrengen en het drietal vrij kon laten regeren op een manier zoals zij dat wilden.

Door die gedachte keerde zijn maag om.

Hoe dan ook, wat de meeste mensen betrof was Eragon de grootste held die ooit geleefd had en kon niemand zich met hem meten.

Murtagh snoof zachtjes. *Nauwelijks*. Maar een eenmaal populair strijdlied of heldenverhaal kon moeilijk teruggedraaid worden. De waarheid werd zo vaak omgebogen tot iets wat goed voelde. De troubadour nam gelukkig niet de moeite om de zogenaamde overwinning van Eragon op Murtagh en Thoorn te beschrijven. In dat geval zou Murtagh zeker zijn laars naar hem hebben gegooid.

'En hier is uw maal, meester Tornac,' riep Sigling. Hij zette een bord en een kroes voor zijn neus. 'Als u iets anders wilt, roept u me maar. Dan kom ik als een speer naar u toe.'

Voordat Murtagh hem kon bedanken, spoedde de herbergier zich alweer naar een andere tafel.

Murtagh pakte de smeedijzeren vork op die naast zijn bord lag en begon te eten. Geroosterde schapenbout en knolrapen met een homp donker roggebrood. Eenvoudig voedsel, maar het smaakte beter dan alles wat hij de afgelopen drie maanden zelf had gekookt. En hoewel het bier op zijn eigen verzoek nauwelijks sterker was dan water, smaakte ook dit prima. Hij wilde zijn hoofd koel houden in Ceunon.

Terwijl hij at, liet hij zijn bord op zijn knieën balanceren en leunde hij achterover op zijn stoel met zijn benen voor zich uitgestrekt, alsof hij bij een kampvuur zat.

Het voelde vreemd aan om in de buurt van zo veel andere mensen te zijn. Hij was de laatste twaalf maanden gewend geraakt aan het alleen zijn met Thoon, aan het geluid van de wind en het geroep van de vogels. Aan het jagen en opgejaagd worden. Praten met de wachters en Sigling, en ook met de metselaars, had aangevoeld als het bespelen van een slecht gestemd instrument.

Hij sopte een stuk roggebrood in het vleesnat van de schapenbout en stopte het in zijn mond.

De deur van de herberg ging open en een jong meisje haastte zich naar binnen. Haar donkere haar was mooi in twee krullende vlechtjes gebonden en op haar jurk waren kleurige patronen geborduurd. Ze zag eruit alsof ze gehuild had.

Murtagh sloeg haar gade terwijl ze door de gelagkamer liep, licht als een veertje. Ze glipte achter de toog en Sigling zei iets tegen haar. Toen ze naast elkaar stonden, zag Murtagh de familiegelijkenis. Het meisje had de mond en de kin van de herbergier.

Het meisje kwam weer achter de toog vandaan met een bord gevuld met brood, kaas en een appel. Zij hief het bord boven haar hoofd en liep met geofende bewegingen tussen de tafels door naar de grote stenen haard. Ongevraagd liet ze zich aan Murtaghs tafel op de stoel tegenover hem zakken.

Hij opende zijn mond en sloot hem weer.

Het meisje was niet ouder dan een jaar of tien, misschien was ze pas zes. Hij was nooit goed geweest in het schatten van de leeftijd van kinderen.

Ze trok een stuk van de broodkorst die op haar bord lag en begon er heftig op te kauwen. Murtagh keek nieuwsgierig toe. Al jaren had hij zich niet in het gezelschap van een kind bevonden en hij voelde zich onverwacht geboeid. Zo beginnen we allemaal, dacht hij. Zo jong, zo onschuldig. Waar ging het allemaal mis?

Het meisje zag eruit of ze weer in huilen zou uitbarsten. Ze beet in de appel en maakte een geëgerd geluid toen het steeltje in het spleetje tussen haar voortanden vast kwam te zitten.